

прѣдставяше продължение на българитѣ отъ Източна Сръдна България, останалото българско население въ Западна и Източна Тракия бѣ дѣ повече дѣ по-малко откъснато отъ другитѣ българи чрѣзъ турци и гърци. Това разпокъсване се чувствува още по-силно, ако имаме прѣдъ очи и помацитѣ, като раздѣлителенъ елементъ.

4. Близостъта на Тракия до Цариградъ, дѣто е седалището на гръцкия патриархъ, около когото се бѣ сгруппиралъ щабътъ на гръцката пропаганда, бѣ помогнала много на гърцитѣ да запазятъ по-дълго и по-трайно своята духовна мощъ върху тракийското българско християнско население.

5. Зависимостъта на тракийскитѣ българи християни отъ гръцкия патриархъ и свѣдѣнията, които даваха гръцкитѣ духовни лица отъ Цариградъ и провинцията за народностния съставъ на населението въ Тракия, заблудиха първитѣ автори на етнографски карти на Балкански полуостровъ и ний виждаме въ картитѣ на Шафарикъ, Буе, Лежанъ, Кипертъ и други цѣла Тракия означена съ боята на гърцитѣ. А етнографскитѣ карти, особено тая на Киперта, играха голѣма роль при опрѣдѣленето на границитѣ на автономната областъ отъ Цариградската конференция и дори на Санъ-Стефанска България.

6. Понеже Гърция по своето географско положение лежи по-далеко отъ Тракия отколкото България, турскитѣ управници гледаха по-благосклонно къмъ гръцкото население отколкото къмъ българското. Като изключимъ масовото изселване на българитѣ отъ Тракия въ 1829 г., което стрѣснало тур-